

Inleiding

Als Evangelische Gemeente Jozua zijn we blij je deze brochure aan te kunnen bieden. Hierin lees je hoe in de gemeente gedacht wordt over de plaats van het volk Israël in Gods heilsplan en hoe wij daar als gemeente bij betrokken zijn.

De tekst van deze brochure is gebaseerd op een verklaring van het Evangelisch Werkverband binnen de PKN. Zij hebben ons de ruimte gegeven om hun verwoording te gebruiken als basis voor deze tekst. Waarvoor onze dank!

In deze brochure worden – tenzij anders aangegeven – de Bijbelteksten geciteerd uit de NBG vertaling van 1951.

Tekst: Team van Evangelie & Israël
Mei 2011

Jezus de Koning van de Joden

De Messias (Hebreeuws voor gezalfde), redder en verlosser van deze wereld, Jezus Christus, is geboren uit het volk van de Joden. Het hele Oude Testament getuigt van Gods eeuwigdurend verbond met het volk Israël. In het Nieuwe Testament gaat dit gewoon door. Als de engel Gabriël verschijnt aan Maria (Luc.1:26 ev.) zegt hij over de Messias dat Hij zal zitten op de troon van zijn vader David en dat Hij voor eeuwig koning zal zijn over Jakob (Israël). Nathanaël zegt bij zijn roeping: "U bent de Koning van Israël!" (Joh.1:49-51) en Jezus ontkent zijn conclusie niet.

Na de opstanding van Jezus vragen zijn discipelen wanneer Hij het koninkrijk voor Israël herstellen zal. Als er ooit gelegenheid geweest was om duidelijk te maken dat voortaan de gemeente van Jezus Christus de plaats van het volk Israël ingenomen heeft en dat de oudtestamentische beloften aan het volk Israël afgedaan hebben en voortaan toegepast moeten worden op de gemeente, is het hier wel. Kortom, hier had Jezus de eeuwen later ontwikkelde 'vervangingsleer' kunnen introduceren, maar doet dat niet. Het enige dat de Here Jezus hierover zegt, is dat de tijd van het herstel van het koninkrijk voor Israël hen niet aan gaat (Hand.1:6-7).

De naam 'Koning van de Joden' geeft duidelijk aan wat de roeping en taak is van Jezus als Messias. Hij zal zijn volk redden van hun zonden (Matt.1:21) en verlossen van hun vijanden zodat zij in alle vrijheid God kunnen dienen. Hij zal de luister van Israël herstellen en Zijn volk terugbrengen naar hun land waar ze hun God weer zullen dienen (Jes.11; Micha 5).

Jezus is niet alleen de Redder voor de volken en de Verlosser van de wereld, Hij is ook de Koning van Israël. Als je dat niet erkent, doe je Hem en het volk Israël tekort. Als gemeente moeten we Hem ook eren als 'de Koning van de Joden'

Nergens staat in de Bijbel dat Hij dit koningschap heeft afgelegd. De huidige moeilijkheden en het lijden van het volk van de Joden hebben alles te maken met het feit dat het Gods volk is, Zijn eigendom.

Het verbond met Abraham zijn vriend

Als God Abram roept om in Hem te geloven, sluit Hij een eeuwigdurend verbond met hem. Hij bevestigt dit aan Izaäk, Jakob en de latere kinderen van Israël. Hij belooft dat Israël tot een groot volk zal worden en dat het land Kanaän (het latere Israël) van hen is. Hij zegt dat zij die Israël zegenen zelf gezegend zullen worden, maar dat zij die Israël vervloeken zelf vervloekt zullen worden.

God geeft dáár al aan dat door het nageslacht van Abram alle volken op de aarde gezegend zullen worden (Gen.12:1-3 = zegen van het volk, Gen.13:14-15 = zegen van het land). Nergens in de Bijbel komt God terug op deze beloften, integendeel, deze worden versterkt en bevestigd door de profeten uit latere tijden, bijvoorbeeld door de profeet Zacharia. Hij zegt over Israël: 'Want wie u aanraakt, raakt zijn oogappel aan.' (Zach. 2:8). Maar ook profeten zoals Daniël (O.T.) en Johannes (N.T.) geven Israël en Jeruzalem een centrale plaats in Gods beloften van herstel en zegen voor deze wereld. Hij zal ze op zijn tijd waar maken.

Hij geeft het volk Israël de opdracht daar naar uit te blijven zien. Tot die tijd is het de roeping van Israël om Gods heerlijkheid uit te stralen en Zijn heil bekend te maken. Gods aanwezigheid voor zijn volk en zijn zegen kunnen alleen doorgaan als het volk God blijft dienen en bereid is zich te houden aan zijn wetten en voorschriften (Deut.28). Dat het volk vaak ongehoorzaam is, verandert echter niets aan Gods beloften en het eeuwige verbond dat Hij ten aanzien van het Joodse volk en het land Israël gesloten heeft. Keer op keer voorzeggen de profeten dat God uiteindelijk zal ingrijpen en

dat Hijzelf de vervulling van zijn beloften veilig zal stellen (Bijv. Jer.31:31-34).

Met de komst van Jezus Christus wordt het nieuwe verbond ingesteld. Door het offer van Jezus Christus, aan het kruis van Golgotha, wordt dit nieuwe verbond gesloten. Met zijn discipelen aan het laatste avondmaal kondigt Hij de instelling van het nieuwe verbond aan. Het nieuwe van dat verbond is niet dat alle beloften van het voorafgaande verbond worden ingetrokken, maar dat ze allemaal verzekerd en bevestigd worden in het bloed van Christus en in de gave van de Heilige Geest. Gods beloften zijn blijvend (Hebr.8:8, 2Kor.1:20).

Het is een misvatting te denken dat het oude verbond alleen het verbond met Israël is en dat het nieuwe verbond gereserveerd is voor de kerk. Ook in het nieuwe verbond blijven Gods beloften aan Israël van kracht. Het is dan ook onjuist het Oude Testament te zien als dat deel van Gods woord dat over Israël gaat en het Nieuwe Testament als dat wat gaat over de kerk. Het Oude en Nieuwe Testament horen bij elkaar en vormen een eenheid. Alles wat Jezus zegt en Paulus en de apostelen schrijven over Israël, is letterlijk zo bedoeld en zal ook zo gebeuren. Bij het nieuwe verbond moet veel meer gedacht worden aan een vernieuwd verbond, dan een vervangend verbond. Jezus maakt dit duidelijk met de woorden: "Denk niet dat ik gekomen ben om de Wet of de Profeten (=oude verbond) af te schaffen. Ik ben niet gekomen om ze af te schaffen, maar om ze tot vervulling te brengen (Matt. 5:17 NBV).

Gods trouw aan Israël is eeuwig

Het verbond van God met Israël is eeuwig. Jesaja zegt in hoofdstuk 54 o.a.: "Want bergen mogen wijken en heuvelen wankelen, maar mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw Ontfermer, de Here." (vs.10). Hoewel in de beginperiode direct na de

opstanding veel Joden in Jezus geloven en zich aansluiten bij de gemeente van Christus, weigert het merendeel in Hem de beloofde Messias te zien. Romeinen 9 en 11 gaan daar uitgebreid op in. Paulus spreekt over een verharding en concludeert dat de beloften aan het Joodse volk verder worden gedragen door dat deel van de Joden dat in Jezus Christus gelooft.

Tegelijk beklemtoont hij dat God de rest van zijn volk niet verworpen heeft en Hij hen blijft liefhebben, omdat Hij de aartsvaders heeft uitgekozen. De genade die God schenkt neemt Hij nooit terug, wanneer Hij iemand roept maakt Hij dat niet ongedaan (Rom.11:28-29). De verwerping van Jezus door een deel van Israël is tijdelijk en heeft zelfs een functie in het heilsplan van God. Door hun verwerping is het heil bij de volken gekomen. Deze verwerping van Jezus is tijdelijk "tot de volheid van de volken is toegetreden en daarna zal de verlosser uit Sion (=Jeruzalem) komen en de ongerechtigheden van Jakob (= het Joodse volk) wegnemen" (Rom.11:25).

De kerk is dus wel (gedeeltelijk) ontstaan omdat veel Joden Jezus als de Messias hebben verworpen, maar zij is niet in de plaats van het volk Israël gekomen. Paulus legt dit heel helder uit door Israël te vergelijken met een edele olijfboom, waarvan takken verwijderd zijn en andere takken van een wilde olijfboom op de oorspronkelijke stam geënt zijn (Rom. 11:17-19). De kerk is dus geënt op Israël als het gaat om Gods uitverkiezing, beloften, zegeningen en plannen voor de eeuwigheid.

Israël en de Kerk uit de volkeren

De eerste christengemeenten bestonden voornamelijk uit Joden die in Jezus geloofden. In het boek Handelingen zien we echter het wonder gebeuren dat de boodschap van evangelie verder de wereld in gaat. Het heil blijkt ook voor de heidenen (= de niet-Joodse volken), voor Samaritanen en de kamerling

uit Ethiopië (Hand.8). Paulus wordt door Jezus geroepen om Zijn naam te brengen aan heidenen en koningen en de kinderen van Israël (Hand.9:15). In Hand.10 staat het verhaal over de Romeinse hoofdman Cornelius die tot geloof komt. Later schrijft Paulus aan de gemeente in Efeze dat de heidenen deel zijn geworden van Gods belofte (Ef.3:6). Samen met de Joodse gelovigen mogen ze bij Jezus horen. Het is logisch dat in de loop der eeuwen het aantal christenen uit de heidenen groter zal worden dan het aantal christenen uit de Joden. Het deel van Israël dat Jezus niet als de Messias heeft herkend en erkend, bezorgt Paulus een 'voortdurend hartzeer' (Rom 9:2) want voor hen geldt in de eerste plaats de verbonden en de beloften (Rom 9:4).

Tegen ons, christenen uit de heidenen zegt hij: "Jullie zijn tegen je natuur in geënt en niet jullie dragen de wortel, maar de wortel draagt jullie." (Rom.11:18). Ons past bescheidenheid. Hoewel de volkeren erbij komen, blijft Israël in een unieke positie. Het onderhouden van de sabbat, de besnijdenis en de bijzondere spijswetten blijven kenmerkend voor de bijzondere band die Israël al eeuwenlang met God heeft. Die wordt niet opgeheven. Het "nieuwe" volk van God heeft de taak Israël jaloers te maken op het nieuwe leven met Christus. Hoe? Door met hen om te gaan met liefde, barmhartigheid, bewogenheid en hen te zegenen. Bovendien blijven de woorden van Jezus van kracht toen Hij zei dat de volkeren beoordeeld en geoordeeld zullen worden aangaande hun houding ten opzichte van het volk van Israël (Ez.28:26b).

Wij, als kerk uit de volkeren, vormen samen met de Joden die in Jezus geloven, de gemeente van Christus. We zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Naast eenheid is er ook verscheidenheid. Die willen we van harte accepteren en waarderen. Het is belangrijk dat Messiaans-Joodse gemeenten hun eigen Joodse identiteit bewaren. Daarnaast blijft het onze roeping in een nauwe relatie van liefde, respect en solidariteit met geheel Israël om te gaan. Het was, is en blijft het volk

van God. En of de Joden dat nu erkennen of niet, Jezus Christus is hun koning.

Israël, voorhoede van Gods Koninkrijk

Eeuwenlang is Israël in de wereld het enige volk geweest dat God heeft gekend, geloofd, geëerd en gediend. Ook nu ligt Israël in de frontlinie en wordt het aangevallen en aangevochten, zowel politiek als door machten van de duisternis. Wij zien het als de vervulling van de oudtestamentische profetieën dat na de Tweede Wereldoorlog de staat Israël opnieuw is gesticht. Datzelfde geldt voor het feit dat jaarlijks nog steeds duizenden Joden terugkeren naar het land, dat God zijn volk tot een eeuwige bezitting geschonken heeft. Bijbels gezien is dit de voorbode van de komst van de Messias (Ez.36, Zach.8).

Als christenen steunen wij Israël met gebed, getuigenis en solidariteit en willen we onze verbondenheid met het Joodse volk praktisch en zichtbaar gestalte geven. Het Joodse volk heeft zijn God nodig; het merendeel van hen erkent Jezus nog niet als Koning en Messias en zal zich moeten bekeren. We geloven dat dit zal gebeuren bij de wederkomst. En dáár zien we naar uit. Straks als de Messias komt, zullen wij juichend voor Zijn troon komen te staan, het bekeerde Israël en de gelovigen uit de volken. Het is ons verlangen dat die verbondenheid en eenheid nu al tot uitdrukking komen.